

Mezarının Taşı Bile Süslü

– Nuri Baş · 15 Mayıs 2022

Bugün içinde bir hüznün vardı, hani "dokunsan ağlayacak" derler ya, işte o cinsten. Böyle durumlarda ne gezmek, ne konuşmak, ne kitap okumak içindeki o hüznü dağıtamazdı.

İşte o vakitler ayakları onu bilinçsiz bir şekilde şehrin mezarlığına götürürdü.

Bir mezarın başına çöker saatlarca düşünürdü.

Bir vakitler şu mezarlarda yatan insanlarda sevmişler, aşık olmuşlar, acı çekmişler, hüznülenmişlerdi.

Ama şimdi hepsi unutulup gitmişti.

Birgün kendisi de öyle olacaktı.

Bir köşede unutulup gidecekti.

Derin düşüncelere dalmıştı ki yanbaşımda birtakım ayak sesleri işitti. Usulca başını kaldırdı.

Bir grup üniversite öğrencisi başlarındaki hocalarıyla beraber mezarlığa gelmişler mezar taşlarındaki yazıları okumaya çalışıyorlardı.

Kızlı, oğlanlı otuz, kırk kişilik bir grup yanyana iki mezarın başında durdular.

Mezarlardan birisi çok basit ve sade, diğeri ise bütün mezarlıktaki mezarların hepsinden görkemli ve süslü idi.

Hocaları olan tarih profesörü gençlere şöyle bir soru yöneltti:

"Çocuklar şu iki mezarı görüyorsunuz. İki de yanyana. Birisi çok basit ve sade, diğeri ise çok görkemli.

Bu iki mezarda da yatan şahıslar vaktiyle devletin en yüksek makamını işgal etmiş kişilerdi. Şimdi isimleri ve kim olduklarını söylemeyeceğim. Sonra izah ederim. Siz, bu mezarlara bakarak bu kişilerin karakterleri hakkında bir şeyler diyebilir misiniz?

Gençlerin vereceği cevapları merak ederek kulak kabarttı söylenenlere.

Genellikle görüşler şu meyandaydı.

"Hocam, şu görkemli mezarda yatan zat, demek ki devletine ve milletine çok büyük hizmetler yapmış ki hakkın gönlünde taht kurmuş ve halkı da ona böyle muazzam bir anıt yapmış. Şu basit mezarda yatana gelince, o ise halkı tarafından sevilmediği için böyle basit bir mezara terkedilmiş.

Kendisinin görüşü de böyleydi. Çocuklar yanılmıyorlar diye düşündü.

Profesör yavaş yavaş ama etkileyici bir sesle anlatmaya başladı.

"Yanıldınız çocuklar. Şu abide mezarda yatan zat, devleti soyup soğana çevirmiş. Devletin hazinesini yedi sülasesine peşkeş çekmiş. O kadar adi bir insanmış ki ölürken bile devletin hazinesinden böyle bir mezar yaptırmış kendisine. İkinci mezarda yatan ise devletin bir kuruluşunu dahi lüzumsuz yere sarfetmemiş. Ölümünden önce vasiyet etmiş ki "Ben ölünce devletin hazinesinden harcayarak bana mezar yaptırmayınız basit ve sade bir mezar olsun yattığım mezar. Halkımdan birisi gibi yatayım mezarımda onlardan bir ayrıcalığım olmasın."

Çocuklar yanıldıklarının mahcubiyeti ile derin bir sessizliğe bürünmüşlerdi.

Asıl sessizlik ise kendi ruhundaydı.

Zamanla insanlar ne kadar yanlış değerlendirilebiliyordu.

Ölünce insanların gözünde alim, zalim, zalim ise alim olabiliyordu.

Hüznü daha da artmıştı.

Birden kararlı bir şekilde doğruldu.

"Ben iyi olayım da varsın insanlar beni kötü bilsinler.

Asla kötü olup da iyi bilinmeyi istemem" dedi.